

SZAKÁCS ESZTER

ÉGMÁGUS

A szerzőt munkahelye, a Pécsi Egyetemi Könyvtár a regény megírása idején alkotónapokkal támogatta.

PÉCSI TUDOMÁNYEGYETEM
EGYETEMI KÖNYVTÁR
ÉS TUDÁSKÖZPONT

ISBN 978-963-587-955-7

Megjelent a Tilos az Á Könyvek kiadásában 2025-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a

Szöveg © Szakács Eszter, 2025
Borító és illusztrációk © Bernát Barbara, 2025
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2025

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Rét Viktória
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza
www.anyrt.hu

Amnézia

Kezdetben nem létezett semmi, csak két fészek lebegett az üresség közepén, melyekben egy-egy tojás pihent.

Az egyik fészek tojása egyszer csak megrepedt, és egy isteni ikerpár bújt elő belőle; egy lány és egy fiú. A lányt Amari Tengának hívták, és bőrének színe ragyogó kék volt, a fiút Bwana Kufunak, bőre, mint a hamu. Amint ők ketten világra jöttek, a semmi kettévált: a felső része világoskék fényben fürdött, az alsó része sziürke ködbe burkolózott.

Amari Tenga körbenézett a fénylő magasban, és elmosolyodott.

– Ez itt az ég, a Fentvilág, az én birodalmam! – hirdette ki. – A másik, a Lentvilág, a homály hona, a tiéd lehet, fivérem.

A fészek anyagából létrehozta a két világ között a lepényszerűen elterülő síkságokat, a tojás héjából a hegyeket. Ráköppött a földre, és nyálából folyók eredtek, melyek megtöltötték a tengert. Azután elkezdte benépesíteni a Köztesvilágot, ahogy elnevezte. Elsőként az embereket teremtette meg, majd más élőlényeket is, növényeket és állatokat számolatlanul, míg valóságos paradicsomkert nem terült el a szeme előtt, bármerre nézett.

Bwana Kufut rágt a irigység, amikor látta mindezt, mert ő semmit sem volt képes létrehozni, csak pusztítani tudott. Amit megérintett, abból azonnal elszállt az élet. A birodalma

sem tetszett neki, kongott az ürességtől. Féltékenységeben neki látott hát megölni minden élő a Köztesvilágban. Amerre járt, a zöldellő növények elsovadtak és megfeketedtek, az állatok és az emberek holtan zuhantak a földre, a halak hasukkal felfelé lebegtek a vizekben. Bwana Kufu élvezte, hogy a virágzó Köztesvilág mind kietlenebbé válik körülötte, miközben az elpusztított élőlények szellemásai kezdik benépesíteni az ő homályos birodalmát.

Amikor Amari Tenga észrevette a hatalmas pusztítást, abbahagyta a teremtés munkáját, és kétségbeesésében birokra kelt fivérével. De mindketten egyforma erők voltak, így egyikük sem tudta legyőzni a másikat.

Miközben egymással küzdöttek, megrepedt a másik fészeken fekvő tojás héja, és abból is két gyermek bújt elő: egy szilaj tekintetű fiú, valamint egy húros hangszert szorongató lány. A Dhoruba nevű, elsőként világra jövő fiú szenvedélyes volt, és harcias, parancsolt a szélnek és a villámoknak. Első tetteként fészük és tojáshéjuk szürke és fehér maradványait szétszórta a kéklő égen, és felhőknek nevezte el őket. Dhoruba, a Viharisten első pillantásra beleszeretett Amari Tengába, és látva elkeseredett küzdelmét, a védelmére sietett. Villámával le akarta vágni Bwana Kufu fejét, hogy többé ne szomoríthassa nővérét a teremtmények elpusztításával. Ám Viharisten húga, Akili, a zene és a bölcsesség istennője, akinek már születésekor minden tudás a birtokában volt, megállította őt.

– Nem avatkozhat sz közbe! – mondta. – Bwana Kufura ugyanúgy szükség van, mint Amari Tengára. Ami megszületett, annak egyszer el kell pusztulnia. Semmi sem létezhet örökké. Élet és halál egyensúlyba kell hogy kerüljön, egyik sem

kerekedhet felül a másikon, különben a világ káoszba süllyed velünk, istenekkel egyetemben. Amari Tenga az Éganya, Mindenek Anyja, a Teremtő, Bwana Kufu pedig az ő örök ellenlábasa, a Halálisten. Cselekedeteikkel mindketten pusztán létük parancsának engedelmeskednek.

– Akkor hát nem tehetünk semmit? – kérdezte Dhoruba elkeseredve.

– Azt nem mondtam – felelte Akili. – Kieszeltem egy tervet, hogyan gyengíthetnénk meg természetük erejét, hogy teremtés és pusztulás egyensúlyba kerüljön. Én majd hozzámegyek Bwana Kufuhoz, és bölcs tanácsaimmal megszeliđítem őt. Így nem fog ölni pusztá rombolásvágyból, megvárja, míg a teremtmények sorsa magától beteljesül. A holtak uraként a Lentvilágban kielégítheti hatalomvágyát, én pedig korával kísért énekemmel – emelte fel hosszú nyakú hangszerét – elszórakoztatom őt és asztalához meginvitált alattvalóit a lakomák során. Te vedd el Amari Tengát, mert látom rajtad, hogy máris elrabolta a szívedet. Tedd őt boldoggá, adj neki számtalan isteni gyermeket, hogy ne töltse ki minden idejét az új élet teremtése a Köztesvilágban.

Minden úgy is történt, ahogyan azt Akili kitervelte, és a világot irányító két nagy erő, az élet és a halál egyensúlyba került.

Mi, emberek pedig azóta is a Köztesvilág lakói vagyunk a többi teremtménnyel együtt, amíg halálunk után a szellemünk át nem kerül Bwana Kufu birodalmába.

(Teremtésmítosz, hivatalos változat)

Dubb... dubb... dubb...

A tompa, szabályosan ismétlődő hang megtölti a sötétséget.

Nyugtalanítónak tartom, amíg rá nem jövök, hogy a szívverésem az.

Ködös gondolat formálódik bennem; az előbb még része voltam valami nálam sokkal nagyobbnak, de kiváltam belőle, és most magam vagyok.

Bár nehezemre esik, kinyitom a szemem egy pillanatra, de nem látok semmit. Megvakultam?

Halk beszélgetés hangja szűrődik be... De honnan? És hová? Hol vagyok?

Erőtlenül kinyújtom a kezem. Érdes és kemény felületbe ütközik. Szilárd és biztonságos. Megnyugtat.

A hangok felerősödnek, a beszélgetők nyilván közelednek hozzám, és most már azt is értem, amit mondanak. Két nő az.

– ...ostoba kölykök! – dohog az egyik, a hangjából ítélve az idősebbik. – Ez a mostani is ilyen lesz, különben már előjött volna.

– Majdnem minden évben van legalább egy, amelyik képtelen azt csinálni, amit mondanak neki – helyesel a fiatalabb. – Hiába köti a lelkükre indulás előtt az apjuk, amikor ideküldi őket, hogy maradjanak olyan mozdulatlanok, mint lopótök az indán. Meglehetősen bosszantó, még ha egy részük életében először használja is a Gyökérhálózatot.

Kezek nyúlnak be értem a szilárd falú, biztonságos helyre, ahol vagyok, és kihúznak magukhoz. Olyan gyenge vagyok, hogy tiltakozni sem tudok.

– A ruhája alapján Égvárosból érkezett – szólal meg ismét a fiatalabb nő, mintha én ott sem lennék. – Onnan mindig

divatosabban öltözködő lányok jönnek, mint a fennsík vagy a tengerpart falvaiból.

– Nem értem, mit művelt ez a gyerek! – morog az idősebb nő. – Egészen belegabalyodott a kendőjébe. Biztosan pánikba esett, és megpróbált ellenállni a mágiának.

Egy kéz lehúzza az arcomról a kelmét, ami eddig eltakart.

Megint kinyitom a szemem, de a hirtelen jött fény késpengeként dőf a szemembe, úgyhogy erőtlenül nyivákolva, mint egy kismacska, gyorsan becsukom.

– Nemsokára jobban érzed magad! – mondja a fiatalabb, kedvesebb hang, és a hónom alá nyúl, hogy felültessen. – Beszereztél egy csinos púpot a fejedre.

– Nem látok... – nyöszörgöm.

– A látásod mindjárt visszatér. A saját lábadon is kijöhetnél volna az Odúból, ha követed az utasítást.

Nem sokat értek abból, amit mond, csak egy név ragadja meg a figyelmemet. Odú? Így hívják a helyet, ahol eddig voltam?

– Bokimba! – szólal meg az idősebb nő.

– Hm? – birkózik a másik a nyakam köré csavarodott kendővel.

– Még valaki van ott benn hátul az Odú sötétjében.

– Hogyan? – pördül meg Bokimba.

– Tudom, tudom! – zsörtölődik a másik. – Még soha nem fordult elő, hogy ketten utazzanak egyszerre. Hiszen az tilos. Nagy baj lehet belőle. Ráadásul akárki legyen is az, létszámfeletti. A harmincegyedik. Nem értem, hogy történhetett ez.

Bokimba a kezembe nyomja a kendőt, és felemelkedik.

– Ne állj fel! – parancsolja, és néhány lépésnyire eltávolodik.

Nem esik nehezemre, hogy engedelmeskedjek, mert olyan gyenge vagyok, mintha súlyos betegségen estem volna át.

Súrlódó zajok, meglepett nyögés, szívverésnyi csend.

– Te is látod, amit én, Nyazi Mama? – kérdezi Bokimba.

– Tudomásom szerint nem vagyok vak! – csattan fel az idősebbik, de hangjának csípős éle érzésem szerint tanácsalanságot leplez.

Megint kinyitom a szemem, ezúttal kicsit jobb eredménnyel. Kezd visszatérni a látásom. Pislogok néhányat, mire valamelyest kitisztul a világ körülöttem. Hunyorogva próbálom kivenni, hogy kikkel és hol vagyok.

Pár lépésnyire tőlem két kissé még homályos alak hajol egy fekvő harmadik fölé egy fa törzse előtt, ami meghökkentően szélesnek tűnik, szinte duzzadtnak. A viszonylag rövid, kuszán nőtt, csupasz ágak nagy magasságban ágaznak el a fejünk fölött. A különös fa úgy néz ki, mintha tótágast állt volna, és most a gyökerei nyújtóznának az ég felé, lombos ágai pedig valahol a föld alatt, lefelé nőnének.

Körülötte okkersárga, száraz fű tengere hullámszik, ameddig a szem ellát, mindössze néhány ernyős lombú akáciafával és itt-ott bokrokkal megszakítva.

Visszafordulok a két nő felé, akiket végre tisztán látok.

Nem találok semmi hasonlóságot bennük.

A magas, ébenfekete bőrű, Nyazi Mama nevű öregasszony bokáig érő, narancssárgával batikolt, szürke köntöst visel. Drótszerűen göndör, félhosszú, fehér haját a köntösével meg egyező színű és mintájú, tenyérynai széles vászoncsik fogja össze, melyre egy kis sárgaréz csengettyűt erősítettek.

Bár az idős nőnek ráncok barázdálják az arcát, korántsem tűnik olyan megértőnek és türelmesnek, ahogy azt az

ő korában az ember várná. Igazság szerint egyáltalán nem találom kedvesnek, inkább ijesztően keménynek, és ezen a szemem sem segít. Egészen különös, narancssárga a színe, akár... a lángoknak, ami nyugtalanítóan vaddá és áthatóvá teszi Nyazi Mama pillantását, olyan érzésem támad tőle, hogy a vesémben lát. Az öregasszony sötét narancssárgára pácolt botot tart a kezében, melynek kétfelé ágazik a felső vége. Az elágazó ágvégeket sárgaréz kupakok fedik, alattuk sötét, kerek pecsétet égettek a botba. A pecsét egy ugyanolyan fa rajzát foglalja magába, mint amilyen a közelünkben magasodik, csak éppen az ábrán a gyökerei is láthatóak.

A húszas éveiben járó Bokimba alacsonyabb, a lába inasan vékony, deréktájánál viszonylag széles, és meglehetősen fittnek néz ki, mint aki naponta edz. A bőre több árnyalattal világosabb, mint Nyazi mamáé, rövid haját a fejét ferdén átszelő, aszimmetrikus választékok mentén fonta be. Az egyik felsőkarján réz karperec feszül. A fiatal nő a térde alatt pánttal összefogott, buggyos nadrágot visel, valamint ugyanabból az anyagból varrt ujjatlan, rövid, még a köldökét sem takaró felsőrészt. Az öltözéke mintája is elüt az öregasszonyétól: nagy, szabálytalan, okkersárga, zöld és vörösesbarna foltok váltakoznak rajta. A kiszáradt fű, a zöld levelek és a föld színei ezek. Nem tudom, honnan, de bevillan a minta neve: terepszínű, és az is, hogy bizonyos fajta katonák szoktak viselni ilyet.

Rendben. Tehát Bokimba valamilyen katonaféle. A fegyverei is alátámasztják a következtetésemet: a hátán karcsú íj és egy köteg nyílvevessző függ kéregből készült tokban, az öve mögé masszív, csontnyelű kést tűzött, és még egy meglehetősen veszélyes kinézetű, enyhén ívelt, széles és hullámos pengéjű kardot is csatolt a derekára.

A harmadik, sötétvörös lepelbe burkolózó alak összekuporodva, mozdulatlanul fekszik a lábuknál. Mivel háttal van nekem, nem sokat látok belőle.

– Soha nem hallottam még hasonló esetről! – egyenesedik fel mellőle Nyazi Mama hangos nyögéssel. – Pedig hetvenkét esős évszakot megéltem, és ötvennégy esős évszak óta ismerem öreg hölgyet. Még egyszer sem követett el hibát.

Semmit nem értek az egészből.

Miféle öreg hölgyről beszél? És miért ilyen furcsán?

Nyazi Mama kopott bőrsaruba bújtatott lábával puhán meglöki az oldalán fekvő, ernyedtestet, melynek ennyi is elég, hogy átgördüljön a hátára.

Egy fiú az.

Az egyik vállán átvetett lepel alól kivillan félig fedetlen mellkasa. Hajának háromujjnyi hosszú csomói táncoló, fekete hernyókként ágaskodnak a fején. A bőre színe meleg árnyalatú, sötétbarna, valahol a két nőé között.

– Tényleg különös... – tűnődik Bokimba. – Hogyan továbbíthatott hozzánk egy fiút a Gyökérhálózat? Ráadásul pont akkor, amikor az utolsó lányunk is megérkezett. Lehet, hogy valami kór támadta meg Öreg Hölgyet, azért tette itt ki?

Tehát nem öreg hölgy, hanem Öreg Hölgy. Egy név.

– Az kizárt! – tiltakozik Nyazi Mama. – A Gyökérhálózat mágiája minden fertőzést meggyátol.

– Akkor talán Öreg Hölgy hibázott – véli Bokimba. – Nagyon idős már. Úgy tudom, több mint ezeréves.

Nyazi Mama felhorkant.

– Ti, fiatalok azt hiszitek, az idős kor egyenlő a hibák elkövetésével!